

Doris Bartoníčková - scénář

Doris Bartoníčková se narodila 10. srpna 1937 v Brně. Své nelehké dětství za války prožila u prarodičů. Pochází ze smíšené rodiny, otec byl žid a matka byla nežidovského původu. Rodiče se před válkou rozvedli, protože se obávali o rodinu. V roce se 1939 se Doris spolu s maminkou a prarodiči přestěhovali do Prahy. Zde zažívala německé prohlídky bytů.

Přišli takový tři v těch kožených kabátech, gestapáci, a bez řečí sepisovali všechno co v našem bytě je, všechno čili obývací. Máma měla ohromný spousty knih a perfektně zařízený byt. No, a když odešli, já jsem říkala: „Babičko tak už je sem nepustíme, když budou zvonit, no neotevřeme jim.“ a babička řekla: „To nepůjde.“

Z celého majetku zbylo jen žalostně málo.

Tak jsme tam byli v kuchyni a to já pamatuju, že už jsem byla jen s babičkou... a v rohu byla kruhová kamínka a jedna židle a kbelík a to je všechno, co zůstalo.

Válka malé Doris vzala dokonce i maminku.

... ležela jsem v postýlce v pokoji, bylo takový přítímí... 10:30 a maminka ke mně přišla k postýlce a byla taková smutná, naklonila se nade mnou a říkala: „Dorinko, já se brzy vrátím“.

Vrátila se, ale až za dlouhé 4 roky, a to z koncentračního tábora Ravensbrück v Německu. Prarodiče se o svou milovanou vnučku moc báli. Snažili se ji tak ukrývat na dvou místech.

Jedno bylo na Žižkově. a z toho si pamatuju jednu věc.

... a proč si nesmím jít vůbec hrát na dvorek? A proč nesmím jít ven?

Druhý úkryt měla u starších manželů, kteří o ni pečovali. Do školy chodit nemohla, protože její karta byla zničena, aby se před Gestapem zametly stopy. To však znamenalo, že nemůže dostat žádné potravinové lístky. V té době byly v Praze taky stále častější domovní prohlídky, před kterými se musela Doris s prarodiči skrývat.

Dědeček tehdy řekl, nikam nepůjdeme. Víím, že jsme se tam nahoře krčili, pamatuju. A dole procházeli dva gestapáci s vlčákem.

Naštěstí hrůzná doba války skončila a na malou Doris čekalo velké setkání.

Dveře se otevřely, do dveří vstoupila nějaká žena a dědeček plakal, babička plakala, objímali ji a já stála takhle zkoprněle a říkám: „Kdo to je?“ A dědeček s babičkou řekli: „No to je tvoje maminka, tvoje máma.“ A já: „A ona pěkně vypadá, ona je taková tlustá (*smích*) nebo co, a ona to měla z toho tuřínu, z toho lágru, kde je ládovali těma jako věcma. Tak tak se vrátila máma z toho koncentráku.“

S otcem se už bohužel ale nikdy nesetkala, byl zavražděn v Osvětimi. Doris Bartoníčková zažila opravdu hodně nelehkých okamžiků. Na rozloučenou nám pustila svou oblíbenou židovskou hudbu a vzkázala:

Já bych přála i vám do života, abyste měli bojového ducha, že když přijdou nezdary nebo překážky abyste se je snažili vyřešit, protože zase ten život je cenný.